

Zamyslenia k Adventu – III.

V rozličných skúmaniach ľudského správania dosť často zaznieva ako konečné zhodnotenie pesimistické vyjadrenie, že medzi ľuďmi je priveľa tvrdosti, ľahostajnosti, egoizmu, individualizmu, každý hľadá práve na seba samého – zjednodušene: človek je človeku vlkom...

Aj napriek týmto štatistickým konštatovaniám predsa len, Bohu vďaka, zostáva v hĺbke ľudských srdc stále horieť iskrička dobra, ľudskosti, nezištnosti i túžby robiť svet krajším. Možno len čaká na chvíľku, keby sa tak mohla rozhorieť... Lebo človek sa nenarodil, aby bol „vlkom“, ale aby bol: človek človeku blízkym!

Taká chvíľa prichádza, a je aj očakávaná – Advent, a chce v nás nechať rozhorieť to krásne – ľudskú blízkosť a lásku. Na Vianoce sa otvorí nebo a pozve všetkých spojiť ľudské s Božím a Božie s ľudským: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Práve pozvanie ku Kristovmu príchodu – reálnemu pripomenutiu si prieniku Božieho života do ľudského sveta – umožňuje v každom človeku „dobrej vôle“ objaviť v sebe Božie a božské! Keďže je to však pozvanie z „najvyšších miest“, nie je zas až tak ponechané na našej svojvôli – nie je to žiadne fakultatívne „hádam by aj

bolo vhodné“. Sme vyzvaní k fundamentálnej opcii – rozhodnutiu konať dobro, opakovať po Bohu – lebo bez dobrej vôle nemôže byť na svete pravý pokoj. Konať dobro, ako nám to zjavuje otvorené nebo na Vianoce, znamená rozšíriť svoj život o život Druhého – o Kristov život! Preto ak sa z tohto zorného uhla pozrieme na človeka neusilujúceho sa o dobrú vôľu, vlastne sa tým nemôže naplniť ani „sláva Bohu na výsostiach“... V jednej krásnej modlitbe pri svätej omši, ktorú konáme na slávu Božiu, sa modlíme: „Lebo hoci ty nepotrebuješ našu oslavu, predsa prijímaš naše vďaky, pretože nás nesmierne miluješ. Naše chvály nepridávajú nič k tvojej veľkosti, ale nám prispievajú k spásu“. Samozrejme, Boh bude mať vždy slávu, ktorá mu patrí. Ale človeka robí Božím pravé poznanie a vyznanie veľkosti Boha v našom živote. Je veľmi dôležité uvedomiť si, ako Sväté písmo vyzýva a upozorňuje na nezastupiteľnú skutočnosť dobrej vôle, ktorá sa stáva podstatným vyjadrením hodnoty života človeka a súčasne oslavou Boha. Dokonca až do tej miery – že „večné“ ohodnotenie človeka spravodlivým Sudcom a dovolenie byť s Ním naveky, je ocenením ľudskej vôle konať dobro! „Lebo som bol smädný a ty si mi dal piť, bol som hladný a ty si

mi dal jesť, bol som chorý a opustený a ty si mi pomohol, bol som vo väzení a ty si ma navštívil...“ Nemôžem mať priateľov, ak sa o nich neusilujem už vo svojom vlastnom vnútri – ak žijem sám pre seba. To nie „aritmeticky“, ale „geometricky“ platí ešte viac vo vzťahu k Bohu! Nemôžem očakávať krajší – Boží svet – ak sa k nemu nedisponujem už pred jeho Príchodom vo svojom vlastnom srdci.

Život nás vychováva, ale ak vychádzame z pravdivého predpokladu, že sme stvorení pre vzťah, pre blízkosť, pre priateľstvo, pre lásku – veď Boh by od nás neočakával konať nespĺniteľné, tak reakciu na prežitú ťažkosť nesmie byť tvrdohlavé budovanie si vlastných istôt. Egoistické – ja si sám vystačím – prehnané posilňovanie si individualizmu – nech sa každý stará sám o seba, tak som to musel urobiť aj ja – človeka zatlačí do nehodného: človek človeku vlkom! V takom prípade sa život stáva čakaním, kedy sa objaví ten silnejší vlk...

Skúsenosti z vlastného života sú podnetom a poučením. Nie k zatvrdlosti, ale pochopeniu, že ak môžem ísť po všetkých ťažkostiach a sklamaníach ďalej, nie je to o mne samom a mojich riešeniach. Mnohé bolo predsa len pripravené v môj prospech. „Niekoľko“ mi pomáhal a ja o tom ani neviem. Či keď sa „Boh stará o obyčajné vrabce, nepostará sa tým skôr o vás?“ Ak sme osobne prežili ťažkosť – a skúsenosť z vlastného života je najcennejšia – s tým je spojená aj výzva a podnet: Chod' a rob aj ty podobne!

Starší pán si povzdychol: „Škoda, že Vianoce sú len raz do roka. Keby boli častejšie, boli by sme k sebe lepší a častejšie by sme sa navzájom obdarovávali. Bolo by vhodné, keby tak hocikedy z rána ohlásili v rádiu: „no a dnes máme Vianoce“, a ľudia by sa hneď k sebe správali krajšie ...!“ Je ľudské prijímať, ale Božie je dávať – a stávať sa tak Božím. Nie sú približujúce sa vianočné sviatky pozvaním k vzájomnému obdarovaniu človeka človekom – blízkeho blízkym?! A to je otvorené nebo a hlas, ktorý vtedy silno zaznieva v našom vnútri: „Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle.“

Róbert Bezák
Foto: wikipedia